

Borserød, den 25/6 1946

Tel K o n g e n

116169

Amalienborg.

Ove Leif Guldberg, født 25/5 07, meddeler hermed allerunderdanigst Deres Majestæt visse oplysninger vedrørende Danmarks besættelse den 9. april 1940.

Deres Majestæt,

Undertegnede Ove Leif Guldberg tillæter sig hermed allerunderdanigst at henvende sig til Majestæten med oplysninger om Danmarks forhold ved besættelsen i 1940. Visse oplysninger, der er af altoverskyggende betydning for Danmarks forhold til udlandet, tillæter jeg mig allerunderdanigst at forelægge Deres Majestæt i sammendrag.

I 1936 blev jeg, der er løjtnant i hæren, av Generalstabens efterretningssektion opfordret til at arbejde for denne, idet mit særlige område skulde være Tyskland, Polen og de to landes gesantskaber i København. I 1937-38 kunde jeg meddele Efterretningssektionen om hemmelige møter mellem daværende statsminister Stauning og den tyske gesandt von Renthe-Fink.

Møderne, der fandt sted i konsul Orla H. Thornsams i Kristianiagade skulde tjene til at skabe en ideologisk alliance mellem den tyske nationalsocialisme og det danske socialdemokrati. Staunings tale i Lund i 1938 og ikke angrebspakten må sees som direkte resultat av disse forhandlinger.

Den 17. marts 1940 mødtes danske og tyske forhandlere i hemmelighet i badestedet Doberan ved Rostock for der at treffe de endelige avtaler om en besættelse av Danmark og angrepet på Norge, som kan kunde gjenneføres, dersom Danmark ikke gjorde motstand. Den tyske generalstab havde overfor Hitler erklært, at felttoget mot Norge kan kunde gjenneføres, dersom Danmark ikke gjorde motstand og blot ~~sikrede~~ sinkede de tyske tropper i 10 timer, hvilket vilde være nok til at dirigere den engelske atlantehavsflåte til Skagerak og dermed hindre de tyske transporter.

Hitler sendte derfor sin mest betroede mann, SS-riksfører H. Himmler ledsaket av fire adjutanter: dr. Brandt, dr. Grotmann, dr. Riedweg og dr. Jacobsen til Doberan for at treffe den endelige avtale med den danske utenriksminister dr. P. Munch, den danske gesandt i Berlin kammerherre H. Zahle, den danske marineattaché i Berlin Kjölsen, direktør for krigsministeriet von Stemann, rittmester Lunding fra generalstabens efterretningssektion samt endnu een eller to herrer. Mødene fandt sted og avtalene blev truffet om et dansk skinforsvar for at sikre Danmark mot et omgående bombardement fra det engelske luftvåben.

Jeg har personlig i september-oktober 1945 i den engelske interneringsleir O31 delt stue med to av de tyske deltagere i Rostock-mødet, nemlig dr. Brandt og dr. Grotmann, der kunde fortelle mig alle enkeltheter ved mødet, idet vi gik ud fra som givet, at de faktiske forhold var blevet fuldt oplyst i Danmark ved kapitulationen. Først efter min udlevering til de danske myndigheter i foråret 1946 blev det mig klart, at hele det danske folk holdt udrenskning på grundlag av eet eneste stort bedrageri. De uoverskuelige konsekvenser, som min viden om de virkelige forhold kunde få for landets stilling, foranledigede mig til at fremsende en udførlig beretning til justitsminister Elmquist. Denne beretning blev skrevet av forhenverende folketingsmand Hartel og avsendt 27. august 1946.

Den 11. december 1946 fik jeg gjennom min beskikkede forsvarer, landsretssagfører Niels Körner, fra Justitsministeren besked om at fremsende endnu en udførlig beretning til den parlamentariske kommission.

Den 25. mars 1947 har tidligere kaptein i ingeniørtroppene, civilingeniør Holger Winding Christensen, fremsendt en skrivelse til Justitsministeren, hvori der omhyggelig gjøres rede for Generalstabskaptein Withs forhandlinger gjennom mellommenn med den tyske generalstab med henblik på Danmarks militære stilling ved en kommende stormaktskonflikt. Disse forhandlinger er ført i efteråret 1937 og foråret 1938 og giver et fulstændigt bevis på, at den danske generalstab på dette tidspunkt arbeidede på en defensiv militær-alliance med T

Tyskland, en alliance der blev en kendsgerning dels gennem ikke-angreps-
paktens en norsk Okkupasjonshistorie 2014 avtaler i november-december 1939.

Den 19. april tilstilledes civilingeniør Holger Rinding Christensen Justitsministeren en ny skrivelse, der utførlig gjør rede for tyske uttalelser og dansk-tyske forhandlinger før og under besettelsen. Den 4. mai 1947 retter Rinding Christensen en opfordring til Justitsministeren om at der hurtigst mulig må blive foretaget en undersøkelse i denne sak, der snart har været Justitsministeren og den parlamentariske kommission ihende i 9 måneder, uten at der/ fra noget sted er foretaget nogetsohelst.

Deres Majestet, jeg måtte skrive en tyk bog, dersom jeg skriftlig skulde kunne informere Deres Majestet om det overbevisende og tilintetgjørende bevismateriale som Rinding-Christensen og jeg er vidende om. Dette materiale har nu i måneder været kjent av Statsministeren, Justitsministeren, Anklagemyndigheten og endel av dommerne, men daglig dømmes danske borgere som landsforrædere og bliver pint, plaget og ydmyget. Deres hjem, stillinger og ægteskaber bliver tilintetgjorte og deres familier utsat for hateful forfølgelse. Tusinde av borgere er jaget ut i en grenseløs ulykke og ydmygelse, fordi de trodde på regjeringens erklæringer, erklæringer som var på "skrømt" i like så høy grad som de 13 faldne danske soldater den 9. april var på "skrømt".

Danske politikere og høitstående danske militærpersoner har været fuldt vidende om de virkelige forhold uden at gribe inn overfor de massemord, mishandlinger og udskielser som utviklingen medførte. Betydende kredse udenfor konsentrationsleirene er idag vidende om de virkelige forhold ved Danmarks besettelse, men der er sterke krefter som ønsker at skjule sandheten, fordi sandheten vil være ensbetydende med en tilintetgjørende dom over førkrigstidens politikere.

Deres Majestet, jeg henvender mig til Danmarks konge, som ikke kan være vidende om den skjendselsgjerning der bliver begået for at dekke nogle få politikeres feilslagne politiske ambitioner og anmoder Deres Majestet om at gjøre innflydelse gjældende, således at disse forhold kan blive fuldt opklarede.

Man kan ikke dømme 20.000 mennesker på en løgn og vente at det skal gå godt. En skønne dag kommer sandheten frem, og for hver dag der går bliver der lagt et stadig tungere ansvar på de mennesker der idag stiller sig hindrende i veien for opklaringen av de virkelige forhold den 9. april 1940.

De tusinder av mennesker landet over ser hen til Deres Majestet som den retferdighetens håndhæver, der kan og må gribe om nelden, for ikke at Danmark skal overgives til en foragt fra den øvrige verden, så stor så den aldrig kan glemmes.

De tusinder som stadig hensladder i fengsler og konsentrationsleire under de uverdige og ydmygende forhold, må omgående kunne vende hjem til familie og virksomhet. For hver dag bliver hadet og håbløsheden større hos disse mennesker, hvis forseeelse for den største parts vedkommende består i at de fulgte Regjeringens bud og retningslinjer uden at løbe fra deres ansvar da det kneb.

Deres Majestet, det er danske folks anseelse og omdømme der står på spill/. Danmark må finde frem til de virkelige skyldige og rense ud således, at man som dansk i fremtiden kan gå ud i verden med opreist pande.

Allerunderdanigst

Ove Leif Guldberg (sign.)

Den 25. juni 1947 anmodet Guldberg, der sad i fængsel på stue 16 barak 20 i straffeleiren i Horserød og ventede på svar på en benådningssøgning om den ham i januar 1947 idømte 3 års straf, fængslet om at få udleveret papir til et brev til hans Majestæt.

Trods det at fangen har ret til at skrive til den øverste myndighed uden fængslets og politiets sensur, fik han besked om at man først skulde undersøge om politiske fanger kunde skrive til Kongen. Den 6. juli kom der besked om at der godt kunde skrives til Kongen og papir blev udleveret.

Den 7. juli blev så det lukkede brev til Kongen avleveret til fængslet og der blev givet kvittering for modtagelsen av brevet på brevkvitteringsseddelen. Den 5. august 1947, ~~avleverede Guldberg sit brev nr. 2 til Kongen. Ca. een måned senere fik han meddelelsen fra Kabinetssekretæren om at hans brev til Kongen var oversendt til Justitsminister Elmquist. Nogen nyhed for Elmquist var jo brevet til Kongen ikke. Det fremgår av brevet til Kongen at herr Elmquist blev underrettet om mødet i Doberan den 17. mars 1940 allerede den 27. august 1946, og at Elmquist selv den 11. december 1946 anmodet Guldberg om at fremsende en udførlig rapport om mødet i Doberan, hvilken han fik den 15. december 1946.~~ ~~avleverede Guldberg sit brev nr. 2 til Kongen. Ca. een måned senere fik han meddelelsen fra Kabinetssekretæren om at hans brev til Kongen var oversendt til Justitsminister Elmquist. Nogen nyhed for Elmquist var jo brevet til Kongen ikke. Det fremgår av brevet til Kongen at herr Elmquist blev underrettet om mødet i Doberan den 17. mars 1940 allerede den 27. august 1946, og at Elmquist selv den 11. december 1946 anmodet Guldberg om at fremsende en udførlig rapport om mødet i Doberan, hvilken han fik den 15. december 1946.~~ altså en måned efter at man havde afgivet kvittering for modtagelsen av brevet, meddelte fængslet Guldberg at brevet til Kongen var blevet væk. Han blev anmodet om at skrive et nyt brev.

Siden har Guldberg intet hørt fra Elmquist og det var det der gav ham anledning til at skrive til Kongen.

Herr Elmquist har, siden han den 17. august 1946 fik den første beretning om mødet den 17. mars 1940 i Doberan, underskrevet adskillige om fuldbyrdelse af dødsstraffe med maske for ansikterne.

Guldberg blev i september 1947 flyttet fra leiren til Vestre fængsel, hvor han formodentlig fremdeles hensidder.

Den danske brosjyre fortsetter med en opfordring til å spre foranstående meddelelse om det danske høiforræderi utover hele Danmark.